

Written by - வங்கட சாமிநாதன் -

Friday, 30 March 2012 18:52 - Last Updated Friday, 30 March 2012 19:16

அன்றீ லிருந்து இன்று வரை
எப்போழுதும் தாகமொடும்
நானிருக்க.....

என்று நீ ள்கிறதும் திலகபாமாவின் கவிதை. ஒன்று.

அந்த வள்ளுவன்,

தயெய்மம் ததொழாள், கதொழுநன் ததொழுததெழுவாள்
பயெய்யெனப் பயெய்யும் மழை.

என்று சொல்லாமல் வறேனென்ன சொல்லுவான்? வாசுகிக்கே அந்த கதிதான். கப்பிட்ட
கூரலுக்கு கிணற்று வடக் கயிறற்றை பாதி இழுத்ததை “அம்போ” என்று ததொங்க விட்டு
ஓடி வரவணேட்டும். சிவனும் சரி, வள்ளுவனும் சரி. ஓரே அச்சில் வார்க்கப்பட்டவர்கள்
தாம். வள்ளுவர்க்கு சிலை எழுப்பிய நாம் இன்று வறே எப்படி இருக்க முடியும்?

பணெண்ணிய மொழியின் தவேயை இல்லை. பழகி வரும் மொழியே அதயெல்லாம் சொல்லி
விடுகிறது.

நான் உணர்ந்ததும் உன் பெருமையாக
நீ உணராதது என ததோல்வியாக

இப்படி முளைச் சல்வை செய்யப்பட்டுள்ளது. அப்படி ஒரு மரபு பணெப்பட்டுவருகிறது.
அப்படி மரபு பணெத்தலில் தான் “பயெ என்றால் மழை பயெய்யும்.” அது ததொழுநன்
ததொழுதெழுவவள்குத் தான் அந்த சக்தி உண்டு என்று பிச்சிட்டபட்டதுள்ளது.
இதைச் சொன்ன வள்ளுவனோ ததொழுநனோ பயெ என்றால் மழை பயெய்யாது. அப்பா!
கட்டை நிறைய மல்லிப்பி சட்டியாயிற்று.

நீ விரும்புவதை நான் உணர்ந்து கொள்வது நீ பெருமை பாராட்டிக்கொள்ளும்
காரணமாகிறது. என்னதே உணராததோ, உனக்கு உணரவகைகாத என ததோல்வியாக

Written by - வங்கட சாமிநாதன் -

Friday, 30 March 2012 18:52 - Last Updated Friday, 30 March 2012 19:16

புரிந்து கொள்ளப் படுகிறது.

ஆக ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்வதில் புரிய வடைப்தில் உள்ள மொழிப் பிரசினயாக வளிப்பாட்டுப் பிரசினயாக இது முன் வகைக்ப்படுகிறது. இதிலும் ஒரு சாமர்த்தியமும் விளயாடுகிறது.

ஆண்கள் எல்லாருக்குமே
பண்களிடம் ஒளிக்க விஷயமிருக்கிறது.

அவள்குப் புரியாது
அவள் சாதாரண குடும்பப் பணை
அவள் அலுவலகம் தவிர
உலகம் திரியாதவள்
அவள் என்ன விட்டுக் கொடுக்கமாட்டாள்
அவள் என்னைச் சிறை வடைப்பவள்
அவளே ஆண்
அவளோடு
இன்னொரு ஆண் இருத்தலியலாது.

.....

.....

உனது தவறுகளாயில்லாது
எனது பிழைகளாய்
மொழிபயெர்க்கும்
உன் முன்னால்

.....

புரிந்து கொள்ள முடியாதவள்
என்ற உன் வாசிப்புக்கு
அப்பாலும்

என்று நீள்கிறது விலகிக் கொள்ளும் நட்பு என்று ஒரு கவிதை

சொல்லாமலே புரிந்துகொள்வது பண்ணுக்கு அழகாகக் காலம் காலமாகச்
சொல்லப்பட்டு வருகிறது. சொல்லப்படாமல் புரிந்து கொள்ள வேண்டிய ஆணின்
விருப்பங்கள் காலத்துக்குக் காலம் வேறுபட்டும் விரிவுபட்டும் வரும் நிலையில்
புரிதல் என்பது ஒரு பிரசினயாகிப் போகிறது.

தரம்மமும் மஃளசை சலவசை சயெத்துள்ளன

பசேசிக் கொண்டிருந்த பொழுதுகளில்
ஓன்றுமில்லையெனச் சொல்லிவிட்டு
துண்டித்த தடொடர்புகளின் பின்னால்
எப்பவும் தடொடருகின்றன பசேச்சுகள்

வெடிப்பு விழுந்து போன
சமெம்மண
பதித்துக்கொள்ள மறுக்கிறது
புதிய பாதைச் சுவடுகளை.

(அழைப்பு நெருக்கடிகள்)

இப்படி நிறையவசை சொல்லிக்கொண்டு போக வணைப்பியிருக்கிறது. இது அன்றாட
நிகழ்வுகள், மெளன உத்தரவுகள் மெளன புரிதல்கள். பசேசுத்தீர்க்க உள் உறந்த
ஆதிக்க உணர்வுகள் இடம் கொடுப்பதில்லை. வீட்டுக்குள்ளேயே மெளன யுத்தம்.

நீ
மொன்னயைக்கிப்போட்ட
வார்த்தைகள்
கிடக்கின்றன
கட்டித்தள்ளிவிட முடியாதபடிக்கு
அதன் உடலின் கர்மங்கள்
அபிக்கடிபதம் பார்த்துவிட
பார்த்து நடக்கவும்
சரிவரக் கட்டவும்
உத்தரவிடும் உன் அதிகாரத்தில்
மறக்கிறது
அவற்றை
உடசைலாக்கியது
நீ எனும் நிஜம்.

இதை விட வலிமையாக மனித வரலாறு முழுதும் நீடித்துவரும் ஒரு உறவின

அது இத்தொகுப்பின் தலைப்புக் கவிதை தான். கரையாத உப்புப் பணை

கரையாள் என நம்பிய
உப்புப் பண்ணாய்
அவள் உன்னருகில் வந்த போதும்
படித்திருந்த கிளியின்
இன்னுமொரு ரஃபமென அறியாய்.

எட்டுத்தொகுதிகள். இவையெல்லாம் பண்ணின் சூதந்திர இருப்பதைத் தன் தனித்த
கூரலாய் பதிவு செய்துவை. கஃட்டுக் கூரல் அல்ல. கோஷங்கள் அல்ல. தனித்து
ஓலிக் கூம் கூரலானாலும் பணை இனம் அனதைத் துக் குமான கூரல். தன் பணைமையை
அதன் நளினத்தை, அழகை பண்ணியம் என்று சொல்லி மறுத்துக் கொள்ளாத கூரல்.
பரந்து விரிந்து கிடக்கூம் இயற்கை அனதைத் திலும், பஃக்களில் விதைகளில், மரங்களில்,
இலைகளில், மண்ணில், காற்றில் தன்னகை காணும் கூரல்.

கரையாத உப்புப் பணை: (கவிதைத் தொகுப்பு) திலக பாமா
வெளியீடு: காவ்யா, 16 இரண்டாவது குறுக்குத் திரை, பிரஸ்ட்புரம்,
கோடம்பாக்கம் சன்னை -24 ப. 156 ரஃ 120

vswaminathan.venkat@gmail.com